

nání, jedno o jedné a druhé o půl hodině, byly hojně přisouzeny částkou převyšující cenu sporného předmětu; že opravný prostředek proti útratovému výroku byl spojen s opravným prostředkem — třebaže bezvýsledným, ale přece jen řádným — proti rozhodnutí ve věci samé; že nezůstal bez úspěchu; že jím pro stěžovatelova klienta byla získána částka 55 Kč, tedy více než osmina celého sporného předmětu; že mimo to o částku 24 Kč 50 h za něj přisouzených se zmírnila i klientova povinnost k náhradě dosti vysokých útrat procesních; a že jím pro odpůrce nevznikly útraty, které by byly nepoměrně vysoké, srovnávají-li se s částkou, pro kterou vzešly, nelze z pouhé okolnosti, že útratová stížnost napadala četné jen nepatrné položky, usuzovati, že odvolatelova stížnost byla malicherným, nepřejícím, advokáta nedůstojným brojením proti jednotlivým nepatrným položkám přisudku, jež by se ve smyslu zásad hájených výborem advokátní komory jako stavovského úřadu ovšem přičilo cti a vážnosti advokátského stavu, nýbrž lze v souzeném případě podle jeho zvláštních okolností odvolateli dáti za pravdu, že mu šlo jen o plnění povinností jemu v 9 adv. ř. uložených. Proto bylo odvolání vyhověti a odvolatele zprostiti.

Čís. 90 dis.

Jde o porušení cti a vážnosti stavu, opomenul-li advokát jako člen ředitelského výboru spolku učiniti opatření, by spolek (rozesíláním upomínacích dopisů, v nichž účtuje upomínací útraty a vyhrožuje podáním žaloby) nezasahoval do agendy advokátské.

Kárná rada je podle obdoby předpisu § 267 tr. ř. oprávněna posuzovati činnost obviněného odchylně od odkazovacího usnesení.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 13/29.)

N e j v y š š í s o u d jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 14. března 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Předem budiž zdůrazněno, že výtky odvolání, že chyběla obžaloba neobstojí. V odkazovacím usnesení bylo odvolateli za vinu kladeno za porušení stavovské cti, že závadné upomínky spolku pro ochranu věřitelů byly rozeslány s jeho souhlasem a vědomím; naproti tomu spatřuje kárný nález jeho zavinění v tom, že opomenul vyvinouti vhodnou činnost ve spolku, by upomínky nerozesílal. Jde tedy v tom i onom případě o předmět obvinění, při čemž jen činnost obviněného ohledně onoho předmětu (rozesílání závadných upomínek spolkem pro ochranu věřitelů) byla kárným nálezem odchylně od odkazovacího usnesení posouzena. K ta-

kovému odchýlnému zjištění účasti obviněného na rozesílání upomínek byla kárná rada podle obdoby předpisu § 267 tr. ř. oprávněna; nelze tedy mluvit o tom, že chyběla obžaloba. Ve věci samé nemůže býti pochybnosti o tom, že obsah upomínacích dopisů zasahuje zřejmě do zájmu stavu advokátského, an v těchto dopisech spolek účtuje upomínací útraty, přibližující se svou výší sazbám advokátního tarifu, a vyhrožuje podáním žaloby prostřednictvím právního oddělení, čímž si osobuje, — aniž byl k tomu příslušným úřadem zmocněn, činnost vyhrazenou jinak oprávněným právním zástupcům, advokátům a notářům (viz nař. min. spr. z 18. června 1857, čís. 114 ř. zák.). Vzhledem k této závadné povaze upomínacích dopisů jest přisvědčiti názoru kárné rady, pokud prohlašuje za porušení cti a vážnosti advokátského stavu, že obviněný jako příslušník advokátského stavu opomenul jako člen ředitelského výboru spolku bedlivě si všímati spolkové činnosti a učiniti vhodné opatření, by spolek rozesíláním upomínacích dopisů nezasahoval do agendy advokátské; nečinnost obviněného budila dojem, že se účtování odměn spolkem děje s vědomím a se souhlasem obviněného, najmě v upomínaných dlužnících, podal-li pak obviněný na ně žalobu k příkazu dotčených věřitelů. Poukazuje-li odvolatel k tomu, že mu zasažení v tomto směru nebylo možným, poněvadž byl jen přednostou právního oddělení, nikoliv však inkasního oddělení, jemuž přináleželo rozesílati upomínací dopisy, budiž podotčeno, že kromě toho byl i členem ředitelského výboru s poradním hlasem podle § 12 stanov spolku, takže mu zajisté byla v tomto jeho důležitém postavení dána příležitost, uplatniti námitky proti postupu inkasního oddělení. Dovozuje-li odvolání, že se ani v této vlastnosti nemohl postarati o úpravu upomínacích dopisů, poněvadž ve schůzích ředitelského výboru doslov a sdělávání oněch dopisů vůbec nepřišlo na přetřes, jest zdůrazniti, že se obviněnému neklade za vinu pozitivní spolučinnost při sestavování dopisů, nýbrž netečnost, pozůstávající v tom, že, ačkoliv měl možnost zakročiti u spolku proti nesprávnému postupu inkasního oddělení v zájmu advokátského stavu, tak neučinil. Že taková možnost tu byla, vysvítá zjevně z jeho postavení jako poradce ředitelského výboru, jenž, pokud by jeho odpor proti onomu něšvaru nebyl postačil k jeho odstranění, prostě měl vyvoditi stavovskou cti mu kázaný důsledek, vzdáti se spolkových funkcí. Že obviněný měl příčinu k takovému zakročení — což odvolání popírá poukazem k tomu, že obviněný docházel do spolku jen třikráte v týdnu vždy jen na hodinu —, stačí poukázati k tomu, že obviněný sám při kárném jednání přiznal, že »věděl o rozesílání upomínacích dopisů, a, že i věděl, že za to byla účtována odměna, že však nevěděl, v jaké výši«, a při němž později vysvětlil, že »odměnou« mínil »hotové výlohy«. Právě na tuto skutečnost, na tuto doznanou znalost okolností, že »budou rozesílány upomínací dopisy s nějakou likvidací výloh«, přiléhá plně úvaha kárné rady, pokud zjišťuje, že odvolatel ve svém ožehavém postavení jako advokát a jako činitel spolku, jehož činnost snadno mohla vybočiti z rámce stanov a zasáhnouti do působnosti advokátské, měl povinnost k aktivnímu zakročení, by zabránil takovému zásahu, a že čest a vážnost stavu po-

škodil, pokud přes tuto konkrétními skutečnostmi mu jasně napovězenou povinnost zůstal netečným.

Čís. 91 dis.

Porušením povinností povolání může býti zlehčena i čest a vážnost stavu.

Vkladních knížek nelze použití podle § 19 adv. ř. k zaplacení palmární pohledávky.

Použil-li advokát bez souhlasu vkladních knížek, daných mu na vazební kauci, k zaplacení své pohledávky, prohřešil se proti povinností povolání (§§ 9, 19 adv. ř.) a stalo-li se tak za takových okolností, že byl podezřelým z trestného činu, porušil tím i stavovskou čest a vážnost.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 27/29).

K á r n á r a d a advokátní komory v Praze uznala obviněného vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se ze vkladních knížek složených mu v trestní věci manželů Antonína a Emilie H-ových, Janem Sch-em st. za účelem soudní jistoty učinil po uvolnění jistoty, nevyžádav si souhlas Jana Sch-e st., zaplacená za svoji ze zastoupení manž. H-ových vzniklou palmární pohledávku, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Ustanovení § 19 adv. ř., jímž jest advokátu poskytnuto právo, by si z hotovostí pro jeho stranu došlých srazil své výlohy a svou odměnu, jest výsadou advokátního stavu. Jako výsada nesmí však toto ustanovení býti vykládáno extensivně. Stanoví-li zákon, že advokátu náleží retenční právo jen na hotovostech, které ho pro stranu došly, nelze rozšiřovati toto retenční právo i na jiné předměty než na ražené a neražené peníze, tedy na vkladní knížky, cenné papíry atd. Není tudíž advokátu dovoleno, by vkladní knížky u něho složené zpeněžil a z výtěžku jejich si srazil své výlohy a svou odměnu. Takový postup advokáta odporuje jasnému doslovu zákona a jest porušením povinností povolání. V souzeném případě byly mimo to vkladní knížky složeny Janem Sch-em st. s výslovným určením jako jistota za propuštění Emilie H-ové z vazby. I když se předpokládá, že Jan Sch. byl příkazovatelem Dr. Z-a, nemůže jeho postup býti uznán nezávadným. Neboť není advokátu nikdy dovoleno, by peněz, které mu odevzdala strana k určitému použití, i když toto určení odpadlo, použil pro sebe, místo by je straně dal k dispozici. Neboť takové peníze nelze pokládati za »došlé pro stranu« a nelze jich použití k zaplacení honoráře, jsou a zůstanou i po splnění účelu penězi, které byly odevzdány klientem advokátu k určitému použití, které brání vykonání retenčního práva. Proto nebyl obviněný ani oprávněn, by bez souhlasu Jana Sch-e použil vkladních knížek k zaplacení svého palmáru,